

alázat

békességet hagyok rátok,
a békémet adom nektek,
talpasórában az idő,
örökkévaló a lélek,

a békeség bizonytalan,
szoborrá változtat vizet,
bekötözi a sebeket,
feltámasztja az élőket,

a háború után lohol,
elsimítja a ráncokat,
egyszerre derűs és komoly,

tükörrre rajzol betűket,
giccset ír és remekművet

boldog vagyok, a száműzött
alázat lehetne talán
boldogabb, a talpasóra
mélyén az idő bólogat,

mert mi is a boldogság, nem
tudom én azt, bizonytalan
állapot, azt hiszem, olyan,
mint a hold fénye a vizen,

a néma vízránc elsimul,
lehetne szép a nélküled,
de te megteremted folyton

önmagad, és megteremtesz
engem, ki téged megtagad

pontosan, így, erről van szó,
minden, ami kimondható,
összeáll ebben a versben,
hogyan eltakarja a lelkem,

talpasóra mutatói
vetnek árnyékot valami
arab vagy latin számokra,
de nem fontos ez számokra,

ez már a kilencedik sor,
a kérdésre nem válaszol
az én, a középső lator,

mert magadat megváltanád,
hiszen csak te vagy a világ

régen a talpasórában
azt hazudta az idő, hogy
az örökkévalóság el
nem múló fivére ő, nem

hitt neki senki a bölcsék
közül, de a létezők közt
kevés a bölcs, cifra ruhát
ölt a tévedés, ezzel is

megtévesztve a halandók
szemét, némelyik verset ír,
szolgálva ezzel is a rút

látszat mesterkedéseit,
szerencsére a vers rövid

talpasóra belsejében
a szárnyas idő bólogat,
számolatlan szórja széjjel
a kézcsókot s a bókákat,

perzsa szőnyeg mintájára
öreg anyóka könnye hull,
így formálódik a forma,
amíg az alak alakul,

nem látható már a zsebkés,
a sebbe tolvajként hatol,
vérfolt növekszik a testben,

valaki ezért meglakol,
se pásztor nincsen, se akol

talpasóra cifrasága
el nem múló pillanat, úgy
is mondhatjuk, hogy az idő
megáll, persze az ismétlés

mégsem egészen azonos
a megtorpanással, talán
a felhők tudatlansága
a létezés oka, kivág

egy szeletet a kék égből
a csatorna szürke széle,
szavak nélkül a vers többet

ér, a halak partra vetett
árnyéka cukrozott magány